

Taanquist (S):

Hvis jeg ikke tager meget fejl, er det første gang, vi her i folketinget får lejlighed til at diskutere en bredere ændring af bistanndsloven. Bistanndsloven har nu virket i godt 4 år, og der har i den tid været udtrykt megen kritik af denne lov, ikke mindst fra de borgerlige partiers side. Det vil ikke være urimeligt, hvis der efter 4 år med en lov, der indeholder så meget nyt i forhold til tidligere lovgivning, vil fremkomme visse forslag om ændringer af loven. Derfor er der vel heller ikke noget mærkeligt i, at det konservative folkeparti, der jo i sin tid ikke stemte for bistanndsloven, fremsætter forslag til folketingsbeslutning om ændring af en række punkter i bistanndsloven.

Det er med tilfredshed, jeg har gennemlæst beslutningsforslaget og dets bemærkninger, ikke fordi jeg er enig i de enkelte punkter, måske bortset fra et enkelt, men fordi jeg må konstatere, at de ændringer, man foreslår, ikke medfører ændringer af bistanndslovens grundlæggende principper, dvs. skønsprincippet, den forholdsvis rigelige forbigående hjælp, hensigten i en begrænset periode at opretholde det hidtidige levestandard, muligheder for gældssanering eller det, som måske er det allervigtigste, ansvarsfordelingen mellem stat, amt og kommuner.

Forslagene går altså udelukkende på nogle detaljer i bistanndsloven, og af dem er der som nævnt oven i købet nogle stykker, som vi ikke kan være uenige i. Vi har også i socialdemokratiet talt om, at det var rimeligt, at hjælp, der ydes til terminsydelser, blev ydet med pligt til tilbagebetaling, og vi kan til dels være enige i, at forældelsesfristen for tilbagebetaling på tre år ikke er helt relevant. Vi ved fra socialministeren, at der kan ventes et forslag, der lægger loft over de beløb, der kan ydes som kontanthjælp, men jeg skal ikke lægge skjul på, at nogle af de her stillede forslag tyder på, at det konservative folkeparti enten ikke helt har forstået, hvad det drejer sig om, eller overhovedet ikke har tænkt sig om.

Prøv f. eks. at anvende de tre første punkter på en ung mand, der er indkaldt til militærtjeneste, og som i øvrigt er berettiget til § 37-hjælp. Det første halve år får han hjælp efter de nugældende regler. Det næste halve år går han ned på den såkaldte sikringsydel-

se, og derefter går han, hvis han f. eks. ikke får arbejde direkte efter militærtjenesten, ned på varig hjælp efter § 43. Hvis det nu drejer sig om en ung mand, der på indkaldelsestidspunktet har et barn og en hjemmegående gravid kone, bliver det helt absurd. Dette eksempel har jeg ikke taget med, fordi jeg tror, det er det typiske, eller fordi jeg tror, at verden er fuld af den slags eksempler, men for at vise, at de også eksisterer, og for at vise, at bistanndsloven i sådanne tilfælde simpelt hen ikke kan administreres fornuftigt med så stramme regler, som det konservative folkeparti nu vil indføre.

Det, jeg mest kan bebrejde det konservative folkeparti, er den manglende forståelse for, at blandt de mennesker, man støder ud af systemet ved disse aftrappede ydelser, finder vi netop dem, der har allermost behov for støtte. Jeg ved ikke, hvem man i det konservative folkeparti har i tankerne. Jeg tænker f. eks. på dem, der er forsørgere, og som har børn, der er afhængige af dem. Dem kan man ikke lade nøjes med en varig hjælp efter § 43, fordi de efter et års forløb ikke er sat i stand til at forsørge sig selv.

Jeg vil da også godt nævne det sidste punkt i forslaget, at man ikke skal have mulighed for flere invalidebiler i samme familie. Ja men hvis nu begge ægtefæller er stærkt handicappede og begge ved hjælp af en invalidebil og kun ved hjælp af en invalidebil kan bringes til at fungere i samfundet, men vel at mærke på to geografisk forskellige steder, hvem af dem skal man så dømme til at blive hjemme, mens den anden bruger bilen? Har man tænkt over det hos forslagsstillerne? Derimod har vi ikke noget imod at tage op til overvejelse, om man også skal have ret til invalidebil, uanset hvor høj en indtægt man har. Det er netop det gode ved bistanndsloven, at den har så vide rammer, at man i hvert enkelt tilfælde kan foretage en bedømmelse og træffe den afgørelse, der er den mest fornuftige.

Jeg ved godt, at der har været kritik af bistanndslovens administration på det lokale niveau, men denne kritik hviler som regel på urigtige og forvanskede oplysninger, som det også kom til udtryk i et onsdagsspørgsmål for nylig fra et andet medlem af den konservative folketingsgruppe, nemlig hr. Gammelgaard. Det byggede også på løse påstande